

“Liberal demokrasinin inşası” ihalesini AKP ye veren liberaller son birkaç günde gelişen Hürriyet gazetesinin basılması, Ahmet Hakan’a saldırı gibi olaylar sarmalının şaşkınlığı içindeler. Açıklamak yerine feveran ediyorlar. “Yapılanlar basın özgürlüğüne saldırıymış”... AKP nin iktidar olma döneminde ve yakın zamana kadar hizmetlerini esirgemeyen Doğan medya grubunun Hürriyet gazetesinin basılmasında saldırganların başında AKP milletvekili, Ahmet Hakana saldıranlar da AKP nin çeşitli ilçelerinde görevli milis güçleridir. Kaldı ki konu ne Hürriyet gazetesinin basılmasıyla, ne de bir basın mensubuna saldırıyla sınırlıdır. AKP ye baştan muhalif olan basın mensupları şöyle dursun, dün AKP ye kayıtsız destek veren, bugün AKP saldırganlığının nedenlerini anlamak yerine sonuçlarını şaşkınlıkla izleyen basın mensupları dâhil, AKP’nin gelmiş olduğu ve artık son eşiği de atlamak üzere bulunduğu ve kartlarını açık oynamaya başladığı saldırı döneminde tehdit edilen onca gazeteci gerçeğin kaçınılmazlığıyla yüz yüzedir. Kaldı ki basın kendisine ya da mensuplarına yapılan saldırıları duyurma olanağına sahiptir ve sayısız gazetecinin gizli, açık tehditleri medyaya yansıyan günlük ve sıradan haberler olarak verilmektedir, yani kanıksama başlamış, kabullenme sürecine girilmiştir. Basına saldırı buzdağının yalnızca görünen yüzüdür, madalyonun diğer yüzünde ise değil saldırıya uğramak, tehdit edilmek, sokak ortasında öldürülenlerin haberleri bile sansür ortamında bir adli vaka psikolojisi içinde verilmektedir. İktidar yanlısı olmayan toplumun hemen bütün kesimi bu saldırıların hedefindedir ve hazırlıkların bu yönde olduğuna ilişkin güçlü belirtiler vardır. Henüz bugün sosyal medyaya yansıyan öldürülen bir kürt vatandaşının polis panzerinin arkasına bağlanarak sürüklenen cesedi faşizmin hem bir mesajı hem de kitlelere verdiği gözdağı olarak yorumlanmalıdır. Yaşananların buna benzer günlük görünümü liste halinde uzatılabilir. Cizre, Silopi, Şırnak sokaklarının, çeşitli batı illerinde devrimcilerin etkin olduğu mahallelere yapılan polis-faşist/İslamcı ittifakının işbirliği saldırılarının basına yansıyan görüntüleri bile olanı anlamak için yorum gerektirmeyen açıklıkta işaretlerdir. Görünenle yetinmek ve yakınmak münferit gibi görünen, adım adım organize edilen blok saldırı arifesinde olduğumuzun farkına varmamaktır ve saldırganların istediği de budur. Olanları münferit olaylar gibi gösteren iktidarın başarılı manipölasyonudur. Daha açık konuşalım: Yaşananlar açık faşizmin iktidar provasıdır. Tarih belki de bizimle dalgasını geçiyor. İlginç bir tesadüf olmanın ötesinde, zaman zaman geri çekilen, mevzi değiştiren ancak sinsi bir illet gibi asla yok olmayan ve kapitalizm varlığını sürdürdüğü sürece de yok olmayacak olan faşizmin, başına musallat olduğu dünyanın farklı coğrafyalarındaki bütün ülkelerde, tarihin farklı zaman dilimlerinde kullandığı yöntem yıllar sonra dönüp dolaşıp kendini tekrarlıyor. Ülkeler değişiyor, çağ değişiyor, ancak karşı devrimci zorun, bütün faşist iktidarların ortak yanı olma özelliği değişmiyor. Klasik burjuva demokrasisi toplumdaki farklı sınıfların siyasal yönetim , temel hak ve özgürlükler konusunda bir sınıflar uzlaşması olduğu halde, Faşizm iktidar daralmasıdır ve burjuva demokrasisi içinde varlığını sürdüren ve faşizmin çizdiği çember dışında kalan herkes yok edilmesi gereken ortak düşmandır. Bu yanıla faşizmin iktidarında göstermelik bile olsa burjuva demokrasisinde yaşam alanı bulan hiçbir sınıf, zümre, kültürün varlığını sürdürmesi düşünülemez. Faşist iktidarların kendisi dışında hiçbir düşünce, hiçbir kültür yaşam alanı bulamaz ve faşizmin buna tahammülü de yoktur.

Ne yapmalı?.

Öncelikle, “ Sağanaktı, geçti” ucuzluğuyla yanılgıların üstü kapatılmamalıdır. Yanılanlar, her ne adına olursa olsun faşizmin daraltılmış iktidarında yerlerini almamışsa ya da almayı reddetmişlerse, faşizmin iktidara tırmanmasında yaptıkları onca hizmetleri asla göze görünmeyecek ve faşizmin hedefi olacaklardır. Bugün kendilerini “ liberal” olarak adlandıran medyadan iş dünyasına kadar çeşitli çevrelerin içine düştükleri durum budur. AKP nin iktidarını adeta kutsayan ve hizmetlerini çekincesiz sunan bu çevrelerin bugün AKP iktidarının sokağa inmiş şiddetiyle karşılaşmaları elbette bir tesadüf değildir. Bu çevrelerin AKP iktidarını alkışlamalarının birinci gerekçesi klasik devlet organlarının, bürokrasinin, yargının, ordunun siyasal/politik egemenliğini kırarak demokrasinin inşa edileceğine ilişkin savlarıdır. Bu düşünce tarzının yalnızca liberal kesimle sınırlı olmadığı özellikle RTE nin Cumhurbaşkanlığı seçiminde “yetmez, ama evet” le ortaya çıkan sol yelpazeyi de içine aldığı daha dünün gerçeğidir. Ki aynı çevreler AKP iktidarının bütün evrelerinde AKP icraatlarının itirazsız destekçileri olmuşlardır. Eylemin amacı eylemcinin niyetiyle değerlendirilemez, eyleme yön veren düşüncenin pratikte ortaya çıkaracağı sonuç eylemcinin dünya görüşünün yansıması olacaktır. Bu noktada bu çevrelerin iyi niyetle veya kasten AKP yi desteklediklerine ilişkin tartışmalar geleceğe ışık tutmayan içi boş laflar olmaktan öteye gitmez. Ne yapmalı? Sorusunun öncelikli irdelenmesi buradan başlamak zorundadır. Geline nokta iktidar adım adım faşizmi inşa ederken bu kesimler AKP iktidarına cephe almış durumdadırlar. Faşizmi iktidar daralması olarak tanımlarken kastettiğimiz tam da budur. Bu kesimler hizmetlerini sundukları AKP iktidarının daralarak “içe döneceğini” kestirememişler, AKP nin mevcut devlet organlarını dağıtarak “ demokrasiyi inşa edeceği” demagojisine inanmışlar, iktidarın faşizmin eşğine dayanmasıyla bu demagojiyi ancak fark etmişlerdir. Bu kesimlerin yanılgısı toplumsal oluşumların, siyasi ve politik hareketliliklerin, yenilgi ya da kazanımların sınıflar mücadelesinin birer tezahürü olduğunu kavrayamamalarıdır ve bunun böyle olması doğaldır. Toplumların uzlaşmaz sınıf çatışmalarının derin çatlaklarında kümelenmeleri gerçeğinin ayırdında olanlar işçi sınıfı ideolojisiyle donanmış, toplumsal ilişki ve çelişkileri sınıf ideolojisi merceğinden analiz eden, çözüm arayan ve üreten yalnızca devrimcilerdir. Gerek merkez kapitalist ülkelerdeki, gerekse bağımlı ülkelerdeki faşist iktidarlara karşı mücadeleyi örgütleyen, kitlelere öncülük edenlerin komünistler olması elbette tesadüf değildir. Dolayısıyla Ne Yapmalı sorusunun ilk yanıtı kitlelere öncülük edecek, örgütleyip hedefe yönlendirecek, bütün mücadele biçim ve araçlarını eşgüdümlü olarak kullanma becerisine sahip devrimci örgütlenmenin yaratılmasıdır. Böylesine hayati bir toplumsal alt üst oluşa cevap ve çözüm liberallere ya da yukarıda sözü edilen sınıf bilincinden yoksun sözüm ona “sol” oluşumlara bırakılamaz. Ancak bu niteliklere sahip bir devrimci örgütlenme hangi gerekçeyle olursa olsun faşizme karşı olan toplumun bütün sınıf ve katmanlarını bu eşgüdüm içinde örgütleyip faşizme karşı seferber edebilecek, başkaca aksi de düşünölemeyecek olan yegane örgütlenmedir.

Görölen zafiyet şudur: Sistemin meşruluğu içinde hareket eden siyasal oluşumlar faşizmin panzehiri olarak lanse edilmektedir. Bu güçleri faşizme karşı ortak örgütlenme içine çekmek başka şeydir, bu oluşumlara adeta kurtarıcı gözüyle bakmak başka şeydir. Demokratik kurumların bile bu siyasal oluşumlardan daha ileride olduğu ölkemizde sınıfsal refleksi körelmiş kitle partilerine (CHP, HDP v.s) böylesine yaşamsal bir görev biçilmez.